

บทที่ 3

ผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุ กับความพึงพอใจในชีวิต ในกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม คือผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติโคก ผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่ ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอ ดังนี้

ตอนที่ 1 คะแนนของมาตรต่างๆ ในการวิจัย นำเสนอคะแนนสูงสุด-ต่ำสุด มัชฌิมเลขคณิตและ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากมาตรต่างๆ ในการวิจัยนี้

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ และความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติโคก ผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์และการทำนายของตัวแปร แยกเป็น

1. ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุ ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม และความพึงพอใจในชีวิตย่อยทั้ง 5 ด้าน
2. การทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม โดยตัวแปรความพึงพอใจในชีวิตย่อยทั้ง 5 ด้าน
3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม และความพึงพอใจในชีวิตย่อย เมื่อแยกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มที่มีค่านิยมทางวัตถุสูงและต่ำ

และเพื่อให้เกิดความสะดวกในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงใช้สัญลักษณ์แทนความหมายต่างๆ ดังนี้

- MAT คือ คะแนนเฉลี่ยจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ (materialism) รวม 38 ข้อ
- LS คือ คะแนนเฉลี่ยจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม (life satisfaction) ทั้งหมด 5 ข้อ

JS	คือ	คะแนนเฉลี่ยจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน (job satisfaction) ทั้งหมด 11 ข้อ
FS	คือ	คะแนนเฉลี่ยจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว (family life satisfaction) ทั้งหมด 13 ข้อ
SOS	คือ	คะแนนเฉลี่ยจากมาตรวัดความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม (social life satisfaction) ทั้งหมด 8 ข้อ
STDS	คือ	คะแนนเฉลี่ยจากมาตรวัดความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ (standard of living satisfaction) ทั้งหมด 8 ข้อ
HS	คือ	คะแนนเฉลี่ยจากมาตรวัดความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย (physical health satisfaction) ทั้งหมด 7 ข้อ
CEN	คือ	คะแนนเฉลี่ยจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ เฉพาะองค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (Acquisition centrality)
HAP	คือ	คะแนนเฉลี่ยจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ เฉพาะองค์ประกอบถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (Acquisition as a pursuit of happiness)
SUC	คือ	คะแนนเฉลี่ยจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ เฉพาะองค์ประกอบตัดสินความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (Possession-defined success)
HI-MAT	คือ	กลุ่มผู้มีความนิยมทางวัตถุสูง จำแนกโดยใช้เกณฑ์ควอไทล์ (quartile) แบ่งกลุ่มตัวอย่างที่เรียงตามคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุสูงสุดไปจนถึงต่ำสุดออกเป็น 4 ส่วน แล้วเลือกเฉพาะกลุ่มที่อยู่สูงสุดของคะแนน
LOW-MAT	คือ	กลุ่มผู้มีความนิยมทางวัตถุต่ำ จำแนกโดยใช้เกณฑ์ควอไทล์ (quartile) แบ่งกลุ่มตัวอย่างที่เรียงตามคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุสูงสุดไปจนถึงต่ำสุด ออกเป็น 4 ส่วน แล้วเลือกเฉพาะกลุ่มที่อยู่ต่ำสุดของคะแนน
r	คือ	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation)
t	คือ	ค่าสถิติทดสอบ t (t-test)
F	คือ	ค่าสถิติทดสอบ F (F-test)
Z	คือ	ค่าสถิติทดสอบ Z เมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระจากกัน
N	คือ	จำนวนตัวอย่างทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 ความเป็นไปได้ของคะแนนในมาตรต่างๆ ในการวิจัย คะแนนสูงสุด-ต่ำสุด มัชฌิมเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากมาตรต่างๆ ในการวิจัยนี้

ในการวิจัยนี้ กลุ่มตัวอย่างรวมทั้ง 440 คน จะต้องตอบมาตรวัดทั้งหมด 7 มาตร จากการวิเคราะห์ในเบื้องต้น แสดงความเป็นไปได้ของคะแนนในแต่ละมาตร และองค์ประกอบทั้งสามในมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ ได้ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ความเป็นไปได้ของคะแนน คะแนนสูงสุด-ต่ำสุดที่พบในการวิจัย มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากมาตรต่างๆ ในการวิจัยนี้

มาตร	N	จำนวนข้อ	คะแนนต่ำสุดของมาตร	คะแนนสูงสุดของมาตร	คะแนนต่ำสุดในการวิจัยนี้	คะแนนสูงสุดในการวิจัยนี้	M	SD
MAT	440	38	1	5	1.00	3.71	2.36	0.47
CEN	440	12	1	5	1.00	3.83	2.41	0.50
HAP	440	13	1	5	1.00	3.92	2.40	0.55
SUC	440	13	1	5	1.00	3.46	2.27	0.47
LS	440	5	1	5	1.60	5	3.24	0.61
JS	440	11	1	5	1.91	5	3.82	0.55
FS	440	13	1	5	1.92	5	4.13	0.51
SOS	439	8	1	5	2.25	5	3.88	0.45
STDS	439	8	1	5	1.63	5	3.77	0.64
HS	440	7	1	5	1.57	5	3.70	0.63

จากตารางที่ 7 จะเห็นว่า คะแนนของมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ นั้น มีผู้ตอบต่ำที่สุดเท่ากับคะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้ของมาตรเฉลี่ยที่ 1 คะแนน ในขณะที่คะแนนสูงสุดเท่ากับ 3.71 คะแนน ซึ่งเกินจากค่ากลางของมาตรที่ 3 คะแนน ไม่มากนัก โดยเมื่อพิจารณาแยกองค์ประกอบทั้งสาม พบว่า องค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตอยู่ที่การครอบครองวัตถุสิ่งของ องค์ประกอบถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข และองค์ประกอบตัดสินใจสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ ผู้ตอบที่ได้คะแนนต่ำที่สุด ได้คะแนนเท่ากับคะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้ในแต่ละองค์ประกอบเช่นกันกับมาตรรวม และคะแนนสูงสุดที่มีผู้ตอบในงานวิจัยนี้เท่ากับ 3.83, 3.92 และ 3.46 ใน 3 องค์ประกอบตามลำดับ

ส่วนคะแนนของมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ผู้ตอบต่ำที่สุดใน 440 คน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.60 คะแนนจากคะแนนที่เป็นไปได้ต่ำสุดของมาตรที่ 1 คะแนน ส่วนคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 5 คะแนนซึ่งเป็นคะแนนสูงที่สุดที่เป็นไปได้ของมาตรด้วย

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนน หรือมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรต่างๆ ผู้วิจัยพบว่า มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุอยู่ที่ 2.36 คะแนน แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างโดยเฉลี่ยในการวิจัยนี้ มีค่านิยมทางวัตถุในระดับปานกลาง คืออยู่ระหว่าง 2-3 คะแนน จาก 5 คะแนนเต็มของมาตราการประเมิน 5 ช่วง และเมื่อพิจารณามัชฌิมเลขคณิตแยกตามองค์ประกอบของมาตร ผู้วิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยในองค์ประกอบตัดสินความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ มีค่าต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับอีก 2 องค์ประกอบที่เหลือ ที่ 2.27 คะแนน ในขณะที่มาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม มีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 3.24 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ค่อนข้างพึงพอใจกับชีวิตโดยรวมของตน

สำหรับคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตย่อยทั้ง 5 มาตรนั้น เมื่อพิจารณามัชฌิมเลขคณิตของแต่ละมาตรจะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในชีวิตครอบครัวของตนสูงกว่าชีวิตด้านอื่นๆ ที่คะแนนเฉลี่ย 4.13 คะแนน ซึ่งจัดอยู่ในระดับพึงพอใจ ในขณะที่มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากอีก 4 มาตรที่เหลือไม่แตกต่างกันมากนัก โดยทั้งหมดอยู่ในระดับค่อนข้างพึงพอใจ

นอกจากนี้ มาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตย่อยทั้งห้า ยังมีคะแนนต่ำที่สุดที่เป็นไปได้ของมาตรเท่ากับ 1 คะแนน ในการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนในมาตรวัดความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย ต่ำที่สุดที่ 1.57 คะแนน ซึ่งต่ำกว่าอีก 4 มาตรที่เหลือ โดยคะแนนต่ำสุดของมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน ความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม และความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ เท่ากับ 1.91, 1.92, 2.25 และ 1.63 ตามลำดับ ส่วนคะแนนสูงสุดของทั้ง 5 มาตรในการวิจัยนี้ ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนสูงสุดเท่ากับคะแนนสูงสุดของมาตร ที่ 5 คะแนน จากการเฉลี่ยด้วยจำนวนข้อกระทงในแต่ละมาตรที่ไม่รวมข้อที่ตอบไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้ ผู้ที่ได้คะแนน 5 จึงหมายถึงผู้ตอบ 5 คะแนนทั้งหมดในข้อที่นอกเหนือจากที่ระบุว่า ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้ นอกจากนี้ ในการวิเคราะห์ขั้นต่อไป คะแนนในมาตรย่อยทั้ง 5 ด้านที่ผู้วิจัยถือว่า นำมาใช้ในการวิเคราะห์ได้นั้น จะต้องมีคำตอบ “ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้” ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนข้อกระทงทั้งหมดในมาตร เช่น มาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน มีจำนวนข้อกระทง 11 ข้อ ผู้ที่ตอบ “ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้” เกินกว่าหรือเท่ากับ 6 ข้อ จะถูกตัดออกจากการวิเคราะห์เป็นต้น โดยจำนวนผู้ที่ตอบในช่อง “ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้” ในมาตรต่างๆ ได้แสดงไว้ในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 จำนวนตัวอย่างที่ตอบ “ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้” ในจำนวนต่างๆ กันในมาตรวัด ความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน (JS) ความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว (FS) ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม (SOS) ความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ (STDS) และความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย (HS) (N = 440)

มาตร	จำนวน ข้อ	จำนวน ผู้ตอบ ครบทุกข้อ (คน)	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ตอบ	รวม (คน)
			ไม่เกี่ยวข้องกับ ประเด็นนี้ 1 ข้อ (คน)	ไม่เกี่ยวข้องกับ ประเด็นนี้ 2 ข้อ (คน)	ไม่เกี่ยวข้องกับ ประเด็นนี้ 3 ข้อ (คน)	ไม่เกี่ยวข้องกับ ประเด็นนี้ 4 ข้อ (คน)	ไม่เกี่ยวข้องกับ ประเด็นนี้ 5 ข้อ (คน)	
JS	11	379	51	6	4	-	-	440
FS	13	244	107	81	6	2	-	440
SOS	8	366	54	19	-	-	1	440
STDS	8	297	100	37	5	-	1	440
HS	7	435	5	-	-	-	-	440

ในมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน จากการวิเคราะห์พบว่าข้อที่มีผู้ตอบไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้มากที่สุด คือประเด็นผู้จ้างหรือผู้บังคับบัญชางาน (44 คน) เนื่องจากผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารีส่วนใหญ่เป็นเจ้าของกิจการเอง ส่วนมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว กลุ่มตัวอย่างตอบในข้อไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้มากที่สุด คือประเด็นชีวิตสมรส (169 คน) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 45 มีสถานภาพโสด ในขณะที่มาตรวัดความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม มีจำนวนตัวอย่างตอบไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้ ในประเด็นการเป็นสมาชิกสโมสรหรือองค์การทางสังคมต่างๆ มากที่สุดจำนวน 61 คน มาตรวัดความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ มีจำนวนตัวอย่างตอบว่าไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้ ในประเด็นการลงทุนประกอบกิจการต่างๆ จำนวน 161 คน และมาตรวัดความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย กลุ่มตัวอย่างตอบว่าไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้ ในประเด็น เวลาที่ใช้ในการออกกำลังกายมากที่สุด จำนวน 5 คน โดยตัวอย่างมาตรทั้งหมด ผู้วิจัยได้แสดงไว้ในภาคผนวก ข

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุและความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม คือ ผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติโคก ผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่

เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1 และ 2 ผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุและความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาทั้งสาม โดยก่อนการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยพิจารณาอิทธิพลของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุและความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ได้แก่ตัวแปรอายุ และพบว่าอายุมีสหสัมพันธ์กับคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุในการวิจัยนี้ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 ในทางลบ เท่ากับ $-.19$ เท่ากับค่าสหสัมพันธ์ที่ระบุโดย Richins และ Dawson (1992) แสดงให้เห็นว่าคุณคนยิ่งมีอายุมากจะมีระดับค่านิยมทางวัตถุลดลง อายุยังมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมเท่ากับ $.10$ มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า $.05$ ดังนั้น ตัวแปรอายุจึงอาจเป็นตัวแปรปะปน ในการเปรียบเทียบตัวแปรระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม ที่จากการวิเคราะห์พบว่า มีระดับของอายุเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับนัยสำคัญต่ำกว่า $.001$ จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ในตัวแปรอายุ จำแนกตามกลุ่มของตัวอย่าง ผู้วิจัยพบว่า

กลุ่มผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติโคก	มีอายุเฉลี่ย 40.46 ปี
กลุ่มผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี	มีอายุเฉลี่ย 44.69 ปี
กลุ่มพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่	มีอายุเฉลี่ย 33.97 ปี

โดยจากการวิเคราะห์รายคู่ด้วยวิธี Bonferroni พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม มีอายุเฉลี่ยแตกต่างกันและกันทั้งหมด

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรอายุ ที่มีต่อการเปรียบเทียบมัชฌิมเลขคณิตในทั้งตัวแปรค่านิยมทางวัตถุและความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance: ANCOVA) โดยให้อายุของกลุ่มตัวอย่างเป็นตัวแปรปรวนร่วม (Covariate) ในการวิเคราะห์ และพบว่าอายุส่งอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อความแตกต่างกันของมัชฌิมเลขคณิตคะแนนค่านิยมทางวัตถุของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามที่ระดับนัยสำคัญต่ำกว่า $.05$ แต่ส่งผลอย่างไรไม่มีนัยสำคัญต่อความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตคะแนนความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

ในการเปรียบเทียบมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนค่านิยมทางวัตถุในกลุ่มตัวอย่างทั้งสาม ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องขจัดอิทธิพลของตัวแปรอายุของกลุ่มตัวอย่างออกไป เพื่อให้ผลของความแตกต่างที่ได้ เกิดจากความแตกต่างของกลุ่มที่ตัวอย่างเป็นสมาชิกเท่านั้น ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ข้อมูล

ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม โดยให้อายุของกลุ่มตัวอย่างเป็นตัวแปรปรวนร่วม เพื่อลดความผันแปรภายในกลุ่มตัวอย่างเดียวกันอันเกิดจากผลของตัวแปรอายุนั้นเอง โดยก่อนการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปรวนร่วม ในที่นี้ได้แก่ตัวแปรอายุ กับตัวแปรตาม คือ ค่านิยมทางวัตถุของกลุ่มตัวอย่างทั้งสาม พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุและระดับค่านิยมทางวัตถุ เหมือนกันหรือไม่แตกต่างกันใน 3 กลุ่มตัวอย่าง ($p > .05$) ดังนั้นจึงสามารถวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม เพื่อจัดอิทธิพลของตัวแปรอายุออกจากคะแนนค่านิยมทางวัตถุของกลุ่มทั้งสามได้ต่อไป

ดังนั้น ในการเปรียบเทียบมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ผู้วิจัยจึงใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม และทดสอบรายคู่ด้วยวิธี Bonferroni ซึ่งจะให้ผลการเปรียบเทียบมัชฌิมเลขคณิตรายคู่ ที่ปรับค่าความคลาดเคลื่อนเชิงการทดลองแล้ว ให้ผลดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance: ANCOVA) โดยให้อายุเป็นตัวแปรปรวนร่วม เพื่อเปรียบเทียบมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุในผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติโคก ผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่

กลุ่มตัวอย่าง	n	M	SD	ค่าสถิติ F	ทดสอบรายคู่แบบ Bonferroni	
					ระหว่างกลุ่ม	ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
1. ผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติโคก	118	1.97	0.44	69.221***	1 และ 2	-0.48***
2. สมาชิกสโมสรโรตารี	116	2.43	0.35		2 และ 3	-0.06
3. พนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่	198	2.55	0.41		3 และ 1	0.55***

*** $p < .001$

หมายเหตุ: ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย รายงานจากค่าเฉลี่ยโดยประมาณเมื่อคำนวณโดยให้อายุของกลุ่มตัวอย่างเป็นตัวแปรปรวนร่วมในการวิเคราะห์ และผู้วิจัยรายงานค่าสถิติต่างๆ ในการวิเคราะห์โดยละเอียดไว้ในตาราง ด ในภาคผนวก ก

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า ผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติโคก มีค่าเฉลี่ย หรือมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนเท่ากับ 1.97 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.44 กลุ่มผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี มีมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ 2.43 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.35 ส่วนกลุ่มพนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่ มีมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุเท่ากับ 2.55 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.41

สมมติฐานข้อที่ 1 พนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่ ผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติโคก มีระดับค่านิยมทางวัตถุแตกต่างกัน เรียงจากระดับมากที่สุด ไปหาน้อยที่สุดตามลำดับ

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม ที่ปรากฏในตารางที่ 9 ผู้วิจัยพบว่า การวิเคราะห์มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 ด้วยค่าสถิติ $F = 69.221$ และจากการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี Bonferroni แสดงให้เห็นว่า ผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติโคก มีมัชฌิมเลขคณิตของค่านิยมทางวัตถุ ต่ำกว่าผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารีที่ค่าความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ -0.48 คะแนนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 และต่ำกว่าพนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่ ที่ค่าความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 0.55 คะแนนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 เช่นกัน ในขณะที่มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนค่านิยมทางวัตถุของกลุ่มผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ จึงสรุปว่า ผลที่ได้สนับสนุนสมมติฐานเพียงบางส่วน

นอกจากนี้ เมื่อแยกคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตอยู่ที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (Acquisition centrality) องค์ประกอบถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (Acquisition as a pursuit of happiness) และองค์ประกอบตัดสินความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (Possession-defined success) แล้วเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแยกตามองค์ประกอบทั้งสามระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม โดยกำหนดอายุเป็นตัวแปรปรวนร่วม และเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธี Bonferroni ได้ผลดังแสดงไว้ในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance: ANCOVA) โดยให้อายุเป็นตัวแปรปรวนร่วม เพื่อเปรียบเทียบมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ จำแนกตามองค์ประกอบของมาตร ในกลุ่มผู้ปฏิบัติศาสนิกตามแนวสันตติอโคก ผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่

องค์ประกอบ กลุ่ม	n	CEN		ค่าสถิติ F	เปรียบเทียบ รายคู่	HAP		ค่าสถิติ F	เปรียบเทียบ รายคู่	SUC		ค่าสถิติ F	เปรียบเทียบ รายคู่
		M	SD			M	SD			M	SD		
1. ผู้ปฏิบัติศาสนิกตามแนวสันตติอโคก	118	1.99	0.46	73.954***	1 2_3	1.99	0.52	54.936***	1 2 3	1.94	0.47	48.979***	1 2_3
2. สมาชิกสโมสรโรตารี	116	2.48	0.38			2.41	0.43			2.39	0.38		
3. พนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่	198	2.62	0.43			2.63	0.50			2.40	0.42		

*** $p < .001$

หมายเหตุ: ในการเปรียบเทียบรายคู่ กลุ่มตัวอย่างที่อยู่บนเส้นตรงเดียวกัน แสดงความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ โดยตารางการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตรายคู่ในแต่ละองค์ประกอบโดยละเอียด แสดงไว้ในตาราง ต ในภาคผนวก ก

จากตารางที่ 10 เมื่อแยกคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุออกเป็น 3 องค์ประกอบ จะเห็นว่า กลุ่มผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่ มีมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญในองค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (CEN) และองค์ประกอบตัดสินความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (SUC) โดยกลุ่มผู้ปฏิบัติศาสนิกตามแนวสันตติอโคก มีมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุใน 2 องค์ประกอบนี้ต่ำที่สุด และต่ำกว่าอีก 2 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญที่ .001 ซึ่งเป็นไปตามทิศทางของการเปรียบเทียบคะแนนรวมทั้งมาตรในตารางที่ 9 นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า ในองค์ประกอบถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (HAP) มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนในกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม แตกต่างจากกันและกันทั้งหมด โดยกลุ่มผู้ปฏิบัติศาสนิกตามแนวสันตติอโคก ($M = 1.99$) มีมัชฌิมเลขคณิตต่างจากกลุ่มผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี ($M = 2.41$) และ พนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่ ($M = 2.63$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 และกลุ่มผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี มีระดับมัชฌิมเลขคณิตในองค์ประกอบนี้ ต่ำกว่ากลุ่มพนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญเช่นกันที่ระดับต่ำกว่า .05 โดยสรุปแล้ว กลุ่มผู้ปฏิบัติศาสนิกตามแนวสันตติอโคก

ผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่ มีมัชฌิมเลขคณิตในองค์ประกอบนี้ เรียงลำดับจากน้อยที่สุดไปจนถึงมากที่สุดตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 10 จึงแสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติอโคก ยึดถือการได้มาซึ่งวัตถุประสงค์ของ เป็นเสมือนหนทางสู่ความสุข ตัดสินความสำเร็จจากวัตถุประสงค์ของ รวมทั้งวางศูนย์กลางชีวิตตนเอง ที่การได้เป็นเจ้าของสิ่งของต่างๆ ต่ำกว่าผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสาม ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Bonferroni เนื่องจากเป็นวิธีเปรียบเทียบรายคู่ที่มีอำนาจการทดสอบสูง หากกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนกลุ่มไม่มาก โดยได้ผลดังแสดงไว้ในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียว (One-way Analysis of Variance) เพื่อเปรียบเทียบมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ในผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติอโคก ผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่

กลุ่มตัวอย่าง	n	M	SD	ค่าสถิติ F	ทดสอบรายคู่แบบ Bonferroni	
					ระหว่างกลุ่ม	ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
1. ผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติอโคก	120	3.28	0.67	7.077***	1 และ 2	-0.12
2. สมาชิกสโมสรโรตารี	120	3.39	0.59		2 และ 3	0.26***
3. พนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่	200	3.13	0.58		3 และ 1	-0.14

*** $p = .001$

หมายเหตุ: ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียวโดยละเอียด แสดงไว้ในตาราง d ในภาคผนวก ก

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม ดังแสดงไว้ในตารางที่ 11 ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติอศิก มีมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เท่ากับ 3.28 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67 กลุ่มสมาชิกสโมสรโรตารี มีมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เท่ากับ 3.39 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.59 ส่วนกลุ่มพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่ มีมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เท่ากับ 3.13 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติอศิก ผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่ มีระดับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมแตกต่างกัน เรียงจากระดับมากที่สุด ไปหาน้อยที่สุดตามลำดับ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 11 จึงเห็นได้ว่า กลุ่มที่มีมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมสูงสุด คือกลุ่มผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี ($M = 3.39$) รองลงมาคือผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติอศิก ($M = 3.28$) และกลุ่มพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่ เป็นกลุ่มที่มีมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ต่ำที่สุด ($M = 3.13$) โดยค่าเฉลี่ยทั้ง 3 ค่านี้ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามมีระดับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างพึงพอใจ เนื่องจากมีคะแนนเฉลี่ยเกิน 3 คะแนนเพียงเล็กน้อยทั้ง 3 กลุ่ม นอกจากนี้ ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกทางเดียว พบนัยสำคัญที่ระดับ .001 และจากการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี Bonferroni ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มผู้ปฏิบัติศาสนกิจตามแนวสันตติอศิก มีมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และกลุ่มพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่ แต่กลุ่มผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี มีระดับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม สูงกว่ากลุ่มพนักงานทั่วไปในองค์กรขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ผลที่ได้นี้ จึงสนับสนุนสมมติฐานที่ 2 เพียงบางส่วนเท่านั้น

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและการทำนาย

3.1 ผลการวิเคราะห์ด้านความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

จากการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation) ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา ผู้วิจัยพบผลดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation) ระหว่างตัวแปรค่านิยมทางวัตถุ (MAT) องค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (CEN) องค์ประกอบถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (HAP) องค์ประกอบตัดสินความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (SUC) ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม (LS) ความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน (JS) ความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว (FS) ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม (SOS) ความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ (STDS) และความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย (HS) ($N = 440$)

		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
ค่านิยมทางวัตถุ	1. MAT	-									
	2. CEN	.93***	-								
	3. HAP	.95***	.84***	-							
	4. SUC	.91***	.76***	.77***	-						
ความพึงพอใจในชีวิต	5. LS	-.22***	-.17***	-.27***	-.15**	-					
	6. JS	-.17***	-.14**	-.21***	-.10*	.39***	-				
	7. FS	-.08	-.02	-.14**	-.06	.40***	.38***	-			
	8. SOS	-.16***	-.11*	-.21***	-.11*	.30***	.42***	.41***	-		
	9. STDS	-.39***	-.32***	-.42***	-.32***	.49***	.46***	.48***	.43***	-	
	10. HS	-.22***	-.19***	-.25***	-.18***	.30***	.35***	.37***	.38***	.48***	-

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p \leq .001$

สมมติฐานข้อที่ 3 ค่านิยมทางวัตถุ มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม

จากผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมด (440 คน) ที่แสดงไว้ในตารางที่ 12 ผู้วิจัยพบว่า คะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ มีสหสัมพันธ์ทางลบกับคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เท่ากับ -0.22 มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า $.001$ จึงถือว่าผลที่ได้ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3

นอกจากนี้ เมื่อแยกคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุออกตามองค์ประกอบ คือ องค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (CEN) ถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (HAP) และองค์ประกอบตัดสินใจความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (SUC) ผู้วิจัยพบว่า คะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม มีสหสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า $.001$ กับองค์ประกอบถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (HAP) ที่ $r = -0.27$ มีสหสัมพันธ์กับองค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (CEN) ในทางลบที่ $r = -0.17$ ที่ระดับนัยสำคัญต่ำกว่า $.001$ และมีสหสัมพันธ์กับองค์ประกอบตัดสินใจความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (SUC) ในทางลบเช่นกัน ที่ $r = -0.15$ มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า $.01$

สมมติฐานข้อที่ 4 ค่านิยมทางวัตถุมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบ กับความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน ความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม ความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ และความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย

จากค่าสหสัมพันธ์ที่วิเคราะห์ได้ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า คะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ มีสหสัมพันธ์ทางลบกับคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน เท่ากับ -0.17 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า $.001$ มีสหสัมพันธ์ทางลบกับคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว ที่ค่าสัมประสิทธิ์ -0.08 อย่างไรก็ตามไม่มีนัยสำคัญ มีสหสัมพันธ์กับคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม ในทางลบ เท่ากับ -0.16 มีนัยสำคัญที่ระดับ $.001$ และมีสหสัมพันธ์ทางลบกับความพึงพอใจในสุขภาพร่างกายด้วยเช่นกัน ที่ $r = -0.22$ มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า $.001$ และเนื่องจากค่านิยมทางวัตถุ มีสหสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตครอบครัวอย่างไม่มีนัยสำคัญเพียงตัวแปรเดียว ผลที่ได้จึงสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้เป็นส่วนใหญ่

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ เมื่อแยกออกตามองค์ประกอบทั้งสามของมาตร ผู้วิจัยพบผลดังนี้

ความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน มีสหสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญ กับองค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (CEN) อย่างมีนัยสำคัญที่ $r = -.14$ ($p < .01$) กับองค์ประกอบถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (HAP) ที่ $r = -.21$ ($p < .001$) และกับองค์ประกอบตัดสินความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (SUC) ที่ $r = -.10$ ($p < .05$)

ความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว มีสหสัมพันธ์ทางลบกับองค์ประกอบถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (HAP) ของมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุอย่างมีนัยสำคัญที่ $r = -.14$ ($p < .01$) แต่มีสหสัมพันธ์กับองค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (CEN) และองค์ประกอบตัดสินความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (SUC) ในทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม มีสหสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญกับองค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (CEN) ที่ $r = -.11$ ($p < .05$) กับองค์ประกอบถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (HAP) ที่ $r = -.21$ ($p < .001$) และกับองค์ประกอบตัดสินความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (SUC) ที่ $r = -.11$ ($p < .05$)

ความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ มีสหสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญกับองค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (CEN) ที่ $r = -.32$ ($p < .001$) กับองค์ประกอบถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (HAP) ที่ $r = -.42$ ($p < .001$) และกับองค์ประกอบตัดสินความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (SUC) ที่ $r = -.32$ ($p < .001$)

ความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย มีสหสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญกับองค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (CEN) ที่ $r = -.19$ ($p < .001$) กับองค์ประกอบถือการครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (HAP) ที่ $r = -.25$ ($p < .001$) และกับองค์ประกอบตัดสินความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (SUC) ที่ $r = -.18$ ($p < .001$)

จะเห็นว่าทั้ง 3 องค์ประกอบของมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุมีสหสัมพันธ์กับคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตย่อยทั้ง 5 ด้านอย่างมีนัยสำคัญ ยกเว้นเพียงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของ (CEN) และองค์ประกอบตัดสินความสำเร็จจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ (SUC) กับความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว ที่มีสหสัมพันธ์ในทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญ

3.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการทำนาย

ผู้วิจัยนำคะแนนรวมจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตย่อยทั้ง 5 ด้าน คือ ความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน ความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม ความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ และความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย ไปรวมกันทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression) ด้วยวิธีใส่ตัวแปรทำนายพร้อมกันหมด (enter) ได้ผลดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) สัมประสิทธิ์ถดถอย (β) ระหว่างตัวแปรความพึงพอใจในชีวิตย่อย 5 ด้านในฐานะตัวแปรทำนาย กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมในฐานะตัวแปรตาม ($N = 440$)

คู่สหสัมพันธ์	r	β	R	R^2
			.55***	.30***
JS & LS	.39***	0.17***		
FS & LS	.40***	0.16***		
SOS & LS	.30***	0.01		
STDS & LS	.49***	0.32***		
HS & LS	.30***	0.02		

*** $p \leq .001$

จากตารางที่ 13 แสดงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และสัมประสิทธิ์ถดถอย หรือน้ำหนักในการทำนาย (β) ของตัวแปรความพึงพอใจในชีวิตย่อยทั้ง 5 ด้าน ในการทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ซึ่งผู้วิจัยพบว่า ตัวแปรทั้งห้า มีสหสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญ และร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมได้ร้อยละ 30

สมมติฐานข้อที่ 5 ความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน ความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม ความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ และความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย สามารถร่วมกันทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมได้

จากผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในตารางที่ 13 โดยใช้คะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตทั้ง 5 ด้าน คือ ความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน ความพึงพอใจในชีวิต

ครอบครัว ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม ความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ และความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย ไปร่วมกันทำนายคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมนั้น ผู้วิจัยพบว่า สามารถทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 ดังนั้น จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 5

ทั้งนี้ พบว่าคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เท่ากับ .39 ($p < .001$) และมีน้ำหนักในการทำนาย (β) ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เท่ากับ 0.17 ($p < .001$)

คะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ที่ $r = .40$ ($p < .001$) และมีน้ำหนักในการทำนาย (β) ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เท่ากับ 0.16 ($p = .001$)

คะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม มีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ กับคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เท่ากับ .30 ($p < .001$) และมีน้ำหนักในการทำนาย (β) ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เท่ากับ 0.01 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญ

คะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ มีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ กับคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ที่ $r = .49$ ($p < .001$) และมีน้ำหนักในการทำนาย (β) ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เท่ากับ 0.32 ($p < .001$)

คะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย มีสหสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ กับคะแนนจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมในทางบวก เท่ากับ .30 ($p < .001$) และมีน้ำหนักในการทำนาย (β) ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม เท่ากับ 0.02 อย่างไม่มีนัยสำคัญ

ทั้งนี้ ตัวแปรทำนายทั้งห้า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณกับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมเท่ากับ .55 มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 และสามารถร่วมกันทำนายความแปรปรวนของความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมได้ร้อยละ 30 มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังศึกษาบทบาทของค่านิยมทางวัตถุ ที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมและความพึงพอใจในชีวิตย่อยอีกด้วย โดยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 440 คน ออกเป็นกลุ่มผู้ที่มีค่านิยมทางวัตถุสูง และกลุ่มผู้ที่มีค่านิยมทางวัตถุต่ำ ด้วยการใช้การเรียงลำดับคะแนนจากผู้มีคะแนนค่านิยมทางวัตถุสูงสุดไปจนถึงต่ำสุด แล้วแบ่งคะแนนออกเป็น 4 ส่วน (quartile) แล้วเลือกเฉพาะผู้ที่อยู่ปลายด้านคะแนนสูงสุด 1 ส่วน เป็นกลุ่มผู้ที่มีค่านิยมทางวัตถุสูง และกลุ่มที่อยู่ปลายด้านคะแนนต่ำที่สุด 1 ส่วน เป็นกลุ่มผู้ที่มีค่านิยมทางวัตถุต่ำ ทั้งนี้ เพื่อให้ได้

กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนค่านิยมสูงสุดและต่ำสุดในการวิจัยนี้อย่างแท้จริง เมื่อแบ่งแล้ว ผู้วิจัยได้กลุ่มผู้มีความนิยมทางวัตถุสูง จำนวน 110 คน โดยเป็นผู้มีคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุอยู่ระหว่าง 102-114 คะแนน และกลุ่มผู้มีความนิยมทางวัตถุต่ำ จำนวน 110 คนเท่ากัน ซึ่งเป็นผู้มีความคะแนนจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุอยู่ระหว่าง 38 – 79 คะแนน แล้วจึงแยกวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม กับความพึงพอใจในชีวิตย่อยทั้ง 5 ด้าน ในกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง ได้ผลดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) แบบเพียร์สัน (Pearson correlation) ระหว่างความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม และความพึงพอใจในชีวิตย่อยทั้ง 5 ด้าน แยกวิเคราะห์ในกลุ่มผู้มีความนิยมทางวัตถุสูง (HI-MAT) และกลุ่มผู้มีความนิยมทางวัตถุต่ำ (LOW-MAT)

คู่สหสัมพันธ์	HI-MAT		LOW-MAT	
	n	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	n	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
JS & LS	110	.42***	110	.43***
FS & LS	110	.43***	110	.49***
SOS & LS	110	.37***	110	.29**
STDS & LS	110	.64***	109	.49***
HS & LS	110	.41***	110	.33***

** $p < .01$, *** $p \leq .001$

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มผู้มีความนิยมทางวัตถุสูง ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม มีสหสัมพันธ์กับตัวแปรทั้งหมดในทางบวก โดยมีสหสัมพันธ์กับความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพมากที่สุด เท่ากับ .64 รองลงมาได้แก่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม กับความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว เท่ากับ .43 ใกล้เคียงกับค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม กับความพึงพอใจในชีวิตการทำงานและความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย ที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .42 และ .41 ตามลำดับ และมีสหสัมพันธ์กับความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคมน้อยที่สุด ที่ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .37 ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมด มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001

ส่วนในกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุดำ ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม มีสหสัมพันธ์กับตัวแปรทั้งหมดในทางบวกเช่นกัน โดยมีสหสัมพันธ์กับความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ และความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว เท่ากันที่ $r = .49$ มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 รองลงมาคือ ค่าสหสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน เท่ากับ .43 มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 และมีสหสัมพันธ์กับความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย เท่ากับ .33 ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .001 ความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมยังมีสหสัมพันธ์กับความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคมต่ำที่สุด เช่นเดียวกับกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุดำสูง ที่ $r = .29$ มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .01 ด้วย

สมมติฐานข้อที่ 6 ในกลุ่มผู้ที่มีค่านิยมทางวัตถุดำสูง ความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ จะมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม สูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ที่พบในกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุดำ

จากผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ที่แสดงไว้ในตารางที่ 14 เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม กับความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ ในกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุดำสูง พบว่ามีค่า $r = .64$ ($p < .001$) ในขณะที่ค่าสหสัมพันธ์นี้ ในกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุดำ เท่ากับ .49 ($p < .001$) เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งสอง ผู้วิจัยทดสอบด้วยสถิติซี (Z) และได้ค่าซี (Z) เท่ากับ 1.621 ($p > .05$) ซึ่งน้อยกว่าค่าวิกฤติที่ 1.65 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งสอง จึงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ อันเป็นผลที่ไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 6 แต่ก็มีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับสมมติฐาน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังศึกษาความแตกต่างระหว่างความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ เมื่อเปรียบเทียบกับความพึงพอใจในชีวิตย่อยอื่นๆ ในการทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม แยกระหว่างผู้มีค่านิยมทางวัตถุดำสูงและต่ำอีกด้วย ผู้วิจัยจึงแยกวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression) ด้วยวิธีใส่ตัวแปรทำนายพร้อมกันหมด (enter) ในกลุ่มตัวอย่างผู้มีค่านิยมทางวัตถุดำสูง (110 คน) และกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุดำต่ำ (110 คน) ได้ผลดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) สัมประสิทธิ์ถดถอย (β) ระหว่างตัวแปรความพึงพอใจในชีวิตย่อย 5 ด้าน ในฐานะตัวแปรทำนาย กับความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมในฐานะตัวแปรตาม เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุสูง (HI-MAT) ($n = 110$) และกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุต่ำ (LOW-MAT) ($n = 110$)

คู่สหสัมพันธ์	HI-MAT				LOW-MAT			
	r	β	R	R^2	r	β	R	R^2
JS & LS	.42***	0.13	.67***	.45***	.43***	0.22*	.59***	.35***
FS & LS	.43***	0.04			.49***	0.29**		
SOS & LS	.37***	0.04			.29**	-0.02		
STDS & LS	.64***	0.50***			.49***	0.20		
HS & LS	.41***	0.11			.33***	0.06		

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p \leq .001$

ในกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุสูงนั้น จากการนำความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน ความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม ความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ และความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย ไปร่วมกันทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ผู้วิจัยพบว่าตัวแปรทั้งห้า ร่วมกันทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 และร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมได้ร้อยละ 45 แต่มีเพียงตัวแปรความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพเท่านั้น ที่ทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมได้อย่างมีนัยสำคัญ ที่สัมประสิทธิ์ถดถอย (β) เท่ากับ 0.50 มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001

ส่วนกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุต่ำ จากการนำตัวแปรความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน ความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม ความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ และความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย ไปร่วมกันทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ในกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุต่ำ จากตารางจะเห็นว่า ตัวแปรทั้งห้า ร่วมกันทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .001 เช่นเดียวกับในกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุสูง โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนของความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมได้ร้อยละ 35 ในบรรดาตัวแปรทำนายทั้งห้าตัว ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงให้เห็นว่ามีเพียงความ

พึงพอใจในชีวิตครอบครัว และความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน ที่ทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (β) เท่ากับ 0.29 และ 0.22 มีนัยสำคัญที่ระดับต่ำกว่า .01 และ .05 ตามลำดับ โดยความพึงพอใจในชีวิตครอบครัวเป็นตัวแปรทำนาย ที่มีน้ำหนักในการทำนายสูงที่สุด

สมมติฐานข้อที่ 7 ในกลุ่มผู้ที่มีค่านิยมทางวัตถุสูง ความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ เมื่อเปรียบเทียบกับความพึงพอใจในชีวิตการทำงาน ความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคม และความพึงพอใจในสุขภาพร่างกาย จะสามารถทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวมได้สูงกว่า

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ ในการทำนายความพึงพอใจในชีวิตโดยรวม ซึ่งมีค่า 0.50 ($p < .001$) เทียบกับสัมประสิทธิ์ถดถอยของความพึงพอใจในชีวิตย่อยด้านอื่นๆ ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ 15 จะเห็นว่าค่าดังกล่าว สูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของความพึงพอใจในชีวิตการทำงานที่มีค่า $\beta = 0.14$ สูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของความพึงพอใจในชีวิตครอบครัวที่มีค่า $\beta = 0.04$ สูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีค่า $\beta = 0.04$ และสูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของความพึงพอใจในสุขภาพร่างกายที่มีค่า $\beta = 0.11$ โดยค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยนี้ (β) เป็นค่ามาตรฐานแล้ว จึงไม่ต้องทดสอบความแตกต่างใดๆ อีก ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรความพึงพอใจในมาตรฐานการครองชีพ จึงมีค่าสูงที่สุด และเป็นผลที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 7